

Arrest

nr. 40 146 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 7 september 2002 komt verzoeker het Rijk binnen met een toeristenvisum.

Op 31 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Op 12 februari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 29 mei 2009 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw F.A. (...) van Belgische nationaliteit.

Op 12 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 12 november 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 november 2009 wordt een negatief woonstverslag opgesteld door de bevoegde politiediensten.

Op 7 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Volgens art. 42quater, § 1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieveverslag opgesteld door de inspecteur van de wijkdienst te Ronse op 23.11.2009 blijkt dat betrokkene sinds enkele weken niet meer onder het zelfde dak woont. Dit werd verklaard door de echtgenoot van betrokkene A.F. (...) Betrokkene zou ergens in Brussel verblijven. A.F. (...) verklaart ook dat de relatie beëindigd is. De echtgenote heeft contact opgenomen met de dienst schijnhuwelijken. Er is een aanvraag lopende tot ambtelijke schrapping.

Opmerking van het gemeentebestuur:

De echtgenote van betrokkene verklaart bij onze dienst dat zij met haar echtgenoot gehuwd is omdat hij evenveel belang hechtte aan het geloof als zijzelf, na het huwelijk zou hij "erg veranderd" zijn en constant bij zijn vroegere vrienden in Brussel verblijven. Verklaard door de echtgenote van betrokkene op 02/12/2009 te Ronse.”

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“(…)

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur minstens van de zorgvuldigheidsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Hetzelfde geldt voor de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien dat de bestreden beslissing stelt in haar motivering:

“Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens art 42quater §1,40 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieveverslag opgesteld door de inspecteur van de wijkdienst te Ronse op 23.11.2009 blijkt dat betrokkene sinds enkele weken niet meer onder hetzelfde dak woont. Dit werd verklaard door de echtgenoot van betrokkene A.F.(...)Betrokkene zou ergens in Brussel verblijven. A.F. (...) verklaart ook

dat de relatie beëindigd is. De echtgenote heeft contact opgenomen met de dienst schijnhuwelijken. Er is een aanvraag lopende tot ambtelijke schrapping.

Opmerking van het gemeentebestuur:

De echtgenote verklaart bij de Dienst dat zij met haar echtgenoot gehuwd is om dat hij even veel belang hechtte aan het geloof als zijzelf. Na het huwelijk zou hij "erg veranderd" zijn en constant bij zijn vroegere vrienden in Brussel verblijven. Verklaard door betrokkene op 2.12.2009."

Aangezien dat de betrokken administratie niet de moeite heeft genomen om verzoeker te horen alvorens deze beslissing te nemen. Dat verzoeker nochtans officieel verblijft te Schaarbeek waar hij zich ook heeft ingeschreven nu hij de echtelijke woning buiten zijn wil diende te verlaten. Dat de bestreden beslissing bovendien in haar motivering totaal geen rekening houdt met de aanvragen tot regularisatie ingediend door verzoeker. Dat het past in het kader van een behoorlijk bestuur zeker m.b.t. de zorgvuldigheidsverplichting eerst de beslissing over deze regularisatieaanvragen af te wachten alvorens verzoeker een bevel om het grondgebied te betekenen het Belgisch grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing hier moeilijk aan kan voorbijgaan temeer verzoeker reeds sinds september 2002 op ononderbroken wijze in België verblijft. Dat alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, eerst de aanvraag regularisatie dient te worden onderzocht.

Dat de bestreden beslissing verder niet motiveert waarom er geen rekening moet gehouden worden met de ingediende aanvragen machtiging verblijf of waarom niet eerst het verder onderzoek daarover moet worden afgewacht.

Dat om die reden de bestreden beslissing ook zonder twijfel de motiveringsplicht schendt en de bestreden beslissing niet "afdoende" is gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)"

Wat betreft de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071, RvS 19 maart 2004, nr. 129 466, RvS 21 juni 2004, nr. 132 710, RvS 24 februari 2005, nr. 141 180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) en op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en waarin tevens wordt verwezen naar het gegeven dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging waardoor het recht op verblijf wordt ingetrokken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent zodat het normdoel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Uit het voorgaande is aldus gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond door verzoeker.

In zoverre verzoeker eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt, wijst de Raad erop hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing bevestigen. Op 12 november 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Niettemin vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van Ronse om een verslag van gezamenlijke vestiging op te stellen, geheel conform artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Uit het verslag van gezamenlijke vestiging blijkt dat de echtgenote van verzoeker aan de politiediensten verklaarde dat verzoeker met de noorderzon is verdwenen en ergens in Brussel verblijft. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker, nu hij stelt officieel in Schaarbeek te verblijven. Zijn echtgenote verklaarde eveneens dat hun relatie sinds enkele tijd is beëindigd. Ook het gemeentebestuur vulde dit verslag aan met de opmerking: *“De echtgenote verklaart bij de Dienst dat zij met haar echtgenoot gehuwd is om dat hij even veel belang hechtte aan het geloof als zijzelf. Na het huwelijk zou hij “erg veranderd” zijn en constant bij zijn vroegere vrienden in Brussel verblijven.”*

Er kon dus redelijkerwijze en op grond van een correcte feitenvinding op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 iuncto artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet besloten worden tot beëindiging van het verblijfsrecht nu er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging, wordt zoals hiervoor reeds werd aangehaald, door verzoeker niet betwist nu hij zelf in zijn inleidend verzoekschrift verklaart dat hij officieel verblijft in Schaarbeek. Waar verzoeker tevens opmerkt dat hij de echtelijke woning buiten zijn wil diende te verlaten, merkt de Raad op dat wie aan de oorzaak ligt van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen niet relevant is. Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarde van gezamenlijke vestiging of dient aan te tonen dat hij onder de door de wet bepaalde uitzonderingsvoorwaarden valt alsook dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, dat hij beschikt over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Met het enige argument dat hij de echtelijke woning buiten zijn wil diende te verlaten, toont hij zulks niet aan. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in alle redelijkheid alle redelijkheid en op grond van de wettelijke bepalingen terzake kon overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Daar verzoeker eveneens de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur minstens de zorgvuldigheidsverplichting, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker geenszins aangeeft welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de zorgvuldigheidsverplichting hij geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zal worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker tevens aanvoert dat de verwerende partij niet de moeite heeft genomen om hem te horen alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het in casu overduidelijk vaststond dat er geen gezamenlijke vestiging meer was daar de echtgenoten teveel religieuze onenigheden hadden en aldus gescheiden leven. Verzoeker betwist dit niet. De verwerende partij hoefde verzoeker niet te horen noch te contacteren om zijn standpunt kenbaar te maken daar uit het voorgaande reeds duidelijk blijkt dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en dat religieuze onenigheden niet onder de uitzonderingsbepalingen vallen. Bovendien heeft verzoeker (al dan niet buiten zijn wil) het echtelijke dak verlaten terwijl hij hoorde te weten dat hij een verblijfskaart had verkregen omwille van zijn gezamenlijk samenleven met zijn Belgische partner. De vraag kan aldus gesteld worden wie er onzorgvuldig is geweest. Zo verzoeker meende dat hij toch nog recht had op een verblijfskaart ondanks het feit dat er geen gezamenlijke vestiging was, had hij zelf het initiatief moeten nemen om de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten. Geheel ten overvloede kan bovendien worden opgemerkt dat de nadere toelichting die verzoeker had willen geven omtrent zijn feitelijke situatie hoe dan ook geen afbreuk zou hebben gedaan aan de vaststelling dat er in casu geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker toont met deze argumentatie niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op grond van een correcte feitenvinding.

Tot slot voert verzoeker aan dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om geen rekening te houden met de aanvragen tot regularisatie die hij heeft ingediend en hij voert dienaangaande aan dat de verwerende partij hieromtrent had moeten motiveren. De Raad merkt vooreerst op dat noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat dergelijke aanvragen zijn ingediend. Verzoeker vermeldt geen datum waarop deze aanvragen zouden zijn ingediend en evenmin toont hij aan de hand van de bijgevoegde stukken aan dat voormelde aanvragen zijn ingediend. De verwerende partij kan enkel rekening houden met de gegevens die haar bekend zijn of ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verwerende partij kan geen rekening houden met aanvragen tot regularisatie die eventueel na de bestreden beslissing zijn ingediend.

Daargelaten de vraag of verzoeker nu daadwerkelijk “aanvragen tot regularisatie” indiende, diende de verwerende partij geenszins te wachten op een beslissing aangaande een ingediende regularisatieaanvraag noch diende de verwerende partij rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds sinds september 2002 op ononderbroken wijze in België verblijft.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft hoe dan ook geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Bovendien toont verzoeker niet aan dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag om “regularisatie” de uitvoerbaarheid zou opschorten van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijke beslissing zou worden genomen. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom de verwerende partij een al dan niet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu de bestreden beslissing waarvan het determinerend motief, met name:

“Volgens art. 42quater, § 1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer” niet wordt betwist door verzoeker.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verwerende partij logischerwijze niet kan verweten worden hieromtrent niet te motiveren. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS van 28 november 2006, nr. 165.197). Bovendien zou een dergelijke vermelding hoe dan ook slechts een overmatig motief uitmaken.

Zoals reeds uiteengezet, stelde de verwerende partij terecht vast dat verzoeker niet meer samenwoont met de persoon in functie van wie hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen. Op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 nam de verwerende partij terecht de beslissing van 7 december 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Al dan niet ingediende regularisatieaanvragen kunnen geenszins de rechtmatigheid en de wettigheid van de bestreden beslissing aantasten. De argumentatie van verzoeker kan wederom niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat zij de beslissing niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU